

„Изпълняваше се сждбата. България се залѣ съ кърви, покри се съ пепелища, за да възсияе въ историята великиятъ подвигъ на Царя-Освободителя и на руския народъ. Когато прослѣдимъ тая верига отъ събития, иска ни се неволно да мислимъ, че подвигътъ, който очѣртава, е извършенъ по нѣкакъвъ планъ, отъ рано приготвенъ, изученъ всестранно, и който се прилага съ будна съобразителностъ и прѣдвидливостъ. Стѣпка по стѣпка е изминалъ тоя пѣтъ, по който върви историята прѣзъ цѣло столѣтие, но всѣка стѣпка води, бавно нѣкога, обаче, всѣкога, къмъ гонимата цѣль, печелената почва постоянно се разширява, събитията раждатъ събитията, всѣки успѣхъ готви дѣйци и срѣдства за нови успѣхи.

„Една мечта стои надъ всичко, надъ събитията и надъ дѣйцитѣ. Къмъ нея сж били обърнати очитѣ на всички, за нея сж тупали сърцата на всички. Тя е ръководила мислитѣ и чувствата на всички. Подобна на войска, която отива на пристѣпъ къмъ една крѣпостъ, ратниците се мѣняватъ, слѣдъ като изпълнятъ своя дългъ, сразенитѣ отстъпятъ мѣстото си на други, но знамето остава все едно, подимано постоянно отъ нови ратници, които съ прѣсни сили, съ ново въодушевление, го носятъ все напредъ, до като го забучатъ побѣдоносно на прѣвзетата крѣпостъ.

„Побѣдата принадлежи на всички, на ония, които сж довършили борбата и на ония, които сж я поделили отъ първия часъ. България пази за всички еднаква почитъ, тя ги съединява въ своето удивление, както тѣ сж били съединени, когато и кждѣто и да сж се подвизавали, въ своята любовъ къмъ нея. Тая любовъ е пламенѣяла съ еднаква сила у всички, както и да сж се наричали, Паисий и Раковски, Левски или Славейковъ, Ботевъ или Макариополски, Антимъ или